

ning af de involveredes interesser, navnlig barnets interesser.

Der henvises til betænkningens bilag 7.

2.1.3. Udvalget om Forældremyndighed og Samværs overvejelser

Udvalget er af den opfattelse, at lovens mange nuanceringer af begrebet "barnets bedste" giver plads for flere forskellige fortolkningsmuligheder og derfor risikerer at blive uforpligtende i sin form. Begrebet må efter udvalgets opfattelse til enhver tid skulle tolkes som den bedst tænkelige løsning for hvert enkelt barn og bero på en individuel vurdering af dette barn og de konkrete omstændigheder i øvrigt. På denne baggrund er der i udvalget enighed om, at det yderligere vil tydeliggøre og styrke myndighedernes beslutningsgrundlag, hvis det i lovteksten præciseres, at alle afgørelser efter loven skal træffes ud fra, hvad der er bedst for barnet. Dette indebærer, at udvalgets lovudkast til forældremyndighedslov ikke i de enkelte bestemmelser om forældremyndighed og samvær indeholder kvalificeringer såsom "påkrævet af hensyn til barnet" og "væsentligt forandrede forhold".

Efter udvalgets opfattelse vil formuleringen "barnets bedste" ikke hindre myndighedernes mulighed for ud fra de foreliggende oplysninger at foretage en bredere bedømmelse af, hvad der er bedst for barnet og dets fremtidsudsigter – både i et kortere og i et længere tidsperspektiv, og under hensyntagen til respekten for familielivet, som det anføres i den europæiske menneskerettighedskonvention artikel 8. Udvalget mener således, at formuleringen "barnets bedste" kan rumme mangartede forhold og hensyn – alt afhængigt af barnets situation, og at denne formulering ligeledes vil være i overensstemmelse med konventions- teksten.

Udvalget har overvejet, om det i selve lovteksten vil være hensigtsmæssigt at opregne de centrale elementer, der bør indgå i en vurdering af, hvad der er det bedste for et barn. Udvalget har drøftet, om en sådan opregning vil kunne bidrage til at øge kvaliteten af de afgørelser, der skal træffes og som sådan bibringe beslutningstagerne yderligere redskaber i deres vurdering. Dette er imidlertid blevet afvist at være tilfældet.

Udvalget har i den forbindelse peget på, at retspraksis har vist, at hensynet om "barnets bedste" ikke har fået en tungere vægning til trods for, at det fremgår direkte af lovteksten. Selv om det lægges til grund, at den forælder, som barnet bor hos, nægter den anden forælder samvær, vurderes det ofte, at det må anses for bedst for barnet, at forældremyndigheden ikke overføres. Der er endvidere eksempler fra praksis på,

at det i sådanne sager vejer tungt, at barnet har boet hos den ene forælder gennem flere år og trives der. Afgørelser om forældremyndighed træffes ud fra en samlet vurdering af samtlige forhold vedrørende barnet, hvor spørgsmålet om "samværs sabotage" indgår som et moment blandt flere. Selv om der i vurderingen af barnets bedste skal tages hensyn til, om indehaveren af forældremyndigheden uden rimelig grund hindrer gennemførelsen af samvær i §§ 12, stk. 2, og 13, stk. 1, tyder retspraksis således på, at "samværs sabotage" i sig selv vanskeligt kan bære, at forældremyndigheden tildeles/overføres til den samværsberettigede forælder. Det er udvalgets grundlæggende opfattelse, at der i vurderingen af "barnets bedste" vil skulle tages hensyn til, om den ene forælder uden rimelig grund hindrer den anden forælders samvær. Udvalget finder derfor også, at domstolene i fremtiden vil skulle lægge vægt på dette, når der skal træffes afgørelse om forældremyndighed. Belært af erfaringerne fra retspraksis mener udvalget dog ikke, at dette hensyn længere skal fremhæves i loven, men at lovgivningen som sådan har et grundlæggende og generelt afsæt i hensynet til "barnets bedste", der bedst varetages via en konkret individuel vurdering i forbindelse med den enkelte afgørelse. Udvalget peger i den forbindelse på, at domstolene i sager om førstegangsfastsættelse af forældremyndighed fra 1. januar 2007 vil have mulighed for at træffe afgørelse om samværet. Forældremyndighedsindehaverens tilkendegivelser under forældremyndighedssagen om udstrakt samarbejdsvilje i relation til samvær vil derfor kunne fastholdes ved en dom herom. Dette er ikke i samme omfang muligt efter de hidtil gældende regler, hvor en eventuel afgørelse om samvær vil skulle træffes af statsamtet. Om udvalgets overvejelser henvises endvidere til betænkningens afsnit 4.6.2.

Udvalget foreslår således, at det i lovteksten direkte fremgår, at alle afgørelser efter loven skal træffes ud fra, hvad der er bedst for barnet.

Udvalget foreslår endvidere, at det i en indledende bestemmelse i loven præciseres og tydeliggøres, at barnets egne synspunkter skal indgå i alle forhold vedrørende barnet alt efter dets alder og modenhed. Udvalget mener, at hensynet til barnets bedste må indebære, at barnet selv inddrages, i det omfang alder og modenhed tilsiger det, og at barnets perspektiv i en konkret sag i øvrigt skal søges i "øjnehøjde". Det bør være et lovfæstet princip, at hensynet til barnets egen mening altid skal indgå, uanset om der skal træffes afgørelse om en konkret tvist, eller der i øvrigt foreligger uenighed mellem forældre om et barns forhold. Ordlyden "i alle forhold" betyder, at ikke kun myn-